

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ

Συντάκταί του υπό τοῦ Ἐπιμελητοῦ τῆς Παιδείας ἕως τὴν κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παραστῆναι εἰς τὴν χάριν ἡμῶν ὑπηρεσίας, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκονομικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ἕως ἀνάγνωσμά ἕρπαιον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ἘΝ ἜΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7.—Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός
καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.—Ἐν τῷ Ἐξωτερ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ Ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Αἰόλου, 119, ἔναντι Χρυσοσκηλατισσῆς.

Περίοδος Β'.—Τόμ. 4^{ος}.

Ἐν Ἀθήναις, τὴν 3 Μαΐου 1897

Ἔτος 19^{ον}.—Ἀριθ. 19

Ο ΑΚΟΛΟΥΘΟΣ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΝΑΠΟΛΕΟΝΤΟΣ

(Συνέχεια: ἴδε Σελ. 137)

Ὁλόκληρος ἡ Γαλλία συνεμερίσθη τὴν χάριν τοῦ Ἀυτοκράτορος καὶ τῆς πρωτεύουσας του, ὅταν ἡ εἰδησις μετεδόθη ταχέως ἀπὸ ἄκρου εἰς ἄκρον τῆς Ἀυτοκρατορίας. Καὶ ἐπειδὴ ὁ ἠλεκτρικὸς τηλεγράφος δὲν εἶχεν ἀκόμη ἐφευρεθῆ, ἡ εἰδησις διεβιβάσθη διὰ τοῦ ὀπτικοῦ λεγομένου τηλεγράφου, ὁ ὁποῖος ἐλειτουργεῖ ἤδη πρὸ εἰκοσιν ἐτῶν. Ὁ ὀπτικὸς τηλεγράφος, ἐπινοήσας τοῦ Κλαυδίου Σάππε, εἶνε μηχανήμα ἀποτελούμενον ἀπὸ μεγάλα κινητὰ ξύλα, μετακινούμενα ἐκάστοτε εἰς τρόπον ὥστε νὰ σχηματίζωσι διάφορα σχήματα, ἢ μάλλον σήματα. Ταυτὰ μηχανήματα ἦσαν τοποθετημένα κατ' ἀποστάσεις ἀναλόγους, ἐπὶ ὑψωμάτων, ὥστε νὰ εἶνε μακρόθεν ὁρατά. Τὴν ἡμέραν καὶ ὅταν ὁ καιρὸς ἦτο καλός, αἱ εἰδήσεις διεβιβάζοντο με κάποια ταχύτητα τὴν νύκτα ὁμοίως καὶ ὅταν ἡ ἀτμοσφαῖρα ἦτο ὀμίχλωδης, δὲν συνέβαινε τὸ ἴδιον. Ἀλλὰ μέχρι τοῦδε τὰ πάντα ἦσαν εὐνοϊκά διὰ τὸν Ναπολέοντα, καὶ κατ' ἄλλην τὴν ἡμέραν τῆς 20 Μαρτίου ἡ ἀτμοσφαῖρα διειρηθή ἐξόχως αἰθρία. Οὕτως ὀλοκλήρος ἡ Γαλλία ἠδυνήθη νὰ μάθῃ ἀθημερὸν τὴν μεγάλην εἰδησιν καὶ νὰ εὐχηθῆ τὸν νεογέννητον βασιλεῖα ὁ ὁποῖος ἐκοιμάτο εἰς τὸ Κεραμικὸν ἐντὸς τοῦ πολυτελοῦς τοῦ λίκνου. . . Ἄμα ἐνόκτωσεν, ἡ πόλις ἐφωταγωγῆθη ὡς διὰ μαγείας. Φανόι, λύχνοι καὶ λαμπάδες ἐκόσμησαν ἀφθόνως τὰς προσόψεις ὄλων τῶν οἰκημάτων, ἀπὸ τῶν μεγάρων μέχρι τῶν καλυθῶν. Καὶ ὀλοκλήρος ἡ νύξ ἐκείνη τῆς χάρις παρήλασε με ἀυτοσχέδια πυροτεχνήματα, μ' ἐνετικὰς ἐορτὰς ἐπὶ τοῦ Σηκουάνα, με χροὺς ἐπὶ τῶν πλατειῶν καὶ τῶν σταυροδρομιῶν.

Ὁ Ἀυτοκράτωρ ἀπὸ τὴν χάριν του δὲν ἠδύνατο νὰ μείνῃ εἰς μίαν θέσιν. Μετέβαινε συχνὰ ἀπὸ τοῦ γραφείου του εἰς τὸν θάλαμον, ὅπου ἐκοιμάτο τὸ βρέφος, πότε ἀνεγείρων τὸ παραπέτασμα τοῦ

λίκνου διὰ νὰ λάβῃ ἀκόμη μίαν φοράν τὴν εὐτυχίαν νὰ ἴδῃ τὸν υἱὸν του, καὶ πότε ἀνεγείρων τὸ παραπέτασμα τοῦ παραθύρου διὰ νὰ ἴδῃ τὸν λαόν του, ὁ ὁποῖος ἐξηκολούθει νὰ παρέρχεται κατ' ὀμάδας πρὸ τῶν Ἀνακτόρων μ' ἐνθουσιάζεις ζητωκραυγὰς. Καὶ ἐκεῖνος, τὸν ὁποῖον οὐδὲ αὐτὴ ἡ νίκη, τὴν ὁποῖαν κατήγγεν ἐπὶ τοῦ πεδίου τῆς μάχης, εἶχε ποτὲ συγκινήσῃ ἐκεῖνος τοῦ ὁποῖου οἱ ὀφθαλμοὶ εἶχον μείνῃ πάντοτε στεγνοί, τῶρα ἠσθάνετο δάκρυα ἀνερχόμενα εἰς τὰ βλέφαρά του, χωρὶς νὰ σκέπτεται κἄν νὰ τα σπυγίσῃ. Οὐδέποτε εἶχεν αἰσθανθῆκαρ μοίαν εὐτυχίαν καὶ

σὴν-Ναπολέον, Βασιλεὺς τῆς Ρώμης καὶ Διάδοχος τῆς Γαλλίας.

Πόσα ὀνόματα διὰ τῶσφ μικρῶν παιδῶν!

Καὶ ὅταν ὁ Ἐκτωρ τὴν ἐσπέραν ἐκείνην ἀπεκομήθη, ἦτο βεβαίως ἐν ἀπὸ τὰ πλέον εὐτυχῆ ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τὰ πλέον κουρασμένα παιδία τοῦ κόσμου!

Τὴν ἄλλην ἡμέραν, — εὐτυχῶς εἶχε λησμονήσῃ πλέον τὴν κόουρασίν του, — τὸν ἐκάλεσε πάλιν ὁ Ἀυτοκράτωρ.

Εκείνους

ἡ εὐτυχία αὐτὴ ἠῦξανε, ἐφ' ὅσον ἐβλεπεν ὅτι καὶ ὁ λαὸς του τὴν συνεμερίζετο.

Ὁ Ἐκτωρ ἐπεθύμει πολὺ νὰ ὑπάγῃ εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Ἀρχιεπισκόπου, καὶ νὰ νηταλλάξῃ τὰς ἐντυπώσεις του με τοὺς φίλους του ἀλλ' εἶχε πάρα πολλὴν ἐργασίαν εἰς τὰ Ἀνάκτορα. Μεταξὺ τῶν ἄλλων, αὐτὸς διένειμε καὶ τὰ προσκλητήρια εἰς ὄλους τοὺς ἐν τέλει διὰ τὴν τελετήν, ἡ ὁποία θὰ ἐλάμβανε χώραν μετ' ὀλίγον. Τῶ ὄντι, τὴν ἴδιαν ἐκείνην ἐσπέραν εἰς τὸ παρεκκλήσιον τοῦ Κεραμικοῦ, ὁ μικρὸς πρίγκιψ ἐβαπτίσθη καὶ ἐλαβε τὰ ὀνόματα: Φραγκίσκος Κάρολος-Ἰω-

Ο Ναπολέων διετρήει την φαιδράν ὄψιν τῆς προτεραιᾶς ἀναλλοίωτον, μολο- νότι αὐτὸς δὲν εἶχε κοιμηθῆ. Διότι, ἂν ὁ Ἐκτωρ εὐρίσκετο εἰς τὴν ἡλικίαν, κατὰ τὴν ὁποίαν ἡ χαρὰ καὶ ἡ λύπη αὐ- δεμίαν ἔχουν ἐπίδρασιν ἐπὶ τοῦ ὕπνου, δὲν συνδραίνων ὁμοίως τὸ ἴδιον καὶ διὰ τὸν κύριόν του. Ἄλλ' ὅταν τοὺς ὀφθαλμοὺς κρατοῦν ἀνοιχτοὺς θνεῖρα εὐτυχίας, ἡ ἀγρυπνία δὲν εἶνε ἐπίπονος καὶ οὐτε ἀφίνει ἰχνη κοπώσεως.

Ο Ναπολέων εὐρίσκετο εἰς τὸ γρα- φεῖόν του, γράφων ἐπιστολάς.

— Ἄ, νὰ καὶ ὁ μικρὸς μου Ἀκό- λουθος! εἶπε φαιδρῶς. Πέ μου λοιπόν, εἶσαι εὐχαριστημένος;

— Ὡ, Μεγαλειότατε! εἶπε τὸ παι- διον, μ' ἔκρασιν ζωηροτάτης ἀγαλλιά- σεως.

— Εἶδες τὸν υἱόν μου;

— Μεγαλειότατε, ἤμην εἰς τὴν Αἴ- θουσαν τῶν Στραταρχῶν, ὅταν ἡ Ὑμε- τέρα Μεγαλειότης τὸν ἐπαρουσίασεν...

— Ἄ, μὰ τότε δὲν τὸν εἶδες καλά. Θέλω νὰ τὸν ἴδῃς. Ἔλα!

Καὶ ἀνοίξας μίαν θύραν, κεκρυμμένην ὑπὸ τὸ ἕσασμα τοῦ τοίχου, ἔνευσε πρὸς τὸν Ἐκτορα νὰ προπεράσῃ, καὶ τὸν ὠ- δήγησε διὰ πολυαριθμῶν διαδρόμων, εἰς εὐρύχωρον θάλαμον, φωτιζόμενον ὑπὸ δύο μεγάλων παραθύρων.

Ἐν τῷ μέσῳ εὐρίσκετο τὸ λίκνον, ὅπου ἐκοιμάτο ὁ μικρὸς πρίγκιψ. Τὸ λίκ- νον ἐκεῖνο, δῶρον τῆς πόλεως τῶν Πα- ρισίων πρὸς τὸν Αὐτοκράτορα, εἶχε σχῆμα πλοίου. Δύο ὠραία ἀγάλματα, παριστῶντα τὸ μὲν τὴν Ἰσχύν, τὸ δὲ τὴν Δικαιοσύνην, ἴσταντο ἑκατέρωθεν. Ὑ- περάνω ἴσταντο μίαν Νίκη, βαστάζουσα τὸ αὐτοκρατορικὸν στέμμα, ἐπὶ τοῦ ὁποῖου ἔλαμπεν ὁ ἀστὴρ τοῦ Ναπολέοντος. Κοσμήματα ἐκ χρυσοῦ καὶ μαργάρου τὸ περιέβαλλον πανταχόθεν φοίνικες καὶ δάφναι τὸ ἐσκίαζον. Ἦτο πραγματικῶς τὸ λίκνον, τὸ ὁποῖον ἤρμοζεν εἰς τὸν υἱὸν τοῦ νικηφόρου Καίσαρος!

Ο Αὐτοκράτωρ ἀπέσυρε τὸ παραπέ- τασμα, — παραπέτασμα ἐκ τριγάρτου, κεντημένον μὲ μελίσσας καὶ φέρον κρο- σσοὺς χρυσοῦς, — τὸ ὁποῖον περιέβαλλε τὸ λίκνον.

Ο Ἐκτωρ, ὁ ὁποῖος οὐδέποτε εἶχεν ἴδῃ παιδίον τοιαύτης ἡλικίας, ἀπέμεινε καταπληκτός.

Τί; καλὲ αὐτὸς ἦτο ὁ Βασιλεὺς τῆς Ρώμης; ἓνα προσωπάκι τόσο δά, ἀ- σχηματιστόν, κατακόκκινον καὶ μορφα- ζόν, μὲ κάτι ματάκια μόλις ἀνοικτά, τὰ ὁποῖα ἐφαίνοντο ὅτι βλέπουν χωρὶς νὰ βλέπουν;

— Τί εὐμορφὸν ποῦ εἶνε, ἔ; εἶπεν ὁ Αὐτοκράτωρ.

Ο Ἐκτωρ ἐνόει κάλλιστα ὅτι ὄφει- λε νὰ συμφωνήσῃ μὲ τὸν Αὐτοκράτορα. Αὐτὸ τῷ ἐπέβαλλεν ἡ στοιχειώδης εὐ-

γένεια, καὶ ἂν ἀκόμη δὲν εὐρίσκετο ἐ- νώπιον Αὐτοκράτορος. Πῶς ἤμπορεῖ κανεὶς νὰ εἴπῃ εἰς ἓνα πατέρα οἰονδή- ποτε, ὅτι ὁ υἱὸς του εἶνε ἀσχημὸς; Ἄλλὰ τὸ πρᾶγμα τῷ ἐφαίνετο πολὺ δύσ- κολον. Εὐτυχῶς τὴν στιγμήν ἐκείνην οἱ ὀφθαλμοὶ του ἔπεσαν ἐπὶ τῆς χειρὸς τοῦ παιδίου, ἡ ὁποία ἐξήρχετο ἀπὸ τὸ κεν- τημένον μανικίκι καὶ ἀνεπαύετο ἐπὶ τοῦ λευκοῦ μεταξωτοῦ σκεπάσματος. Καὶ τῷ ἔλαμψε τόση ἐντόπωση τὸ βρεφικὸν καὶ χαριτωμένον ἐκεῖνο χεράκι, μὲ τὰ μικροσκοπικὰ του ρόδινα νυχάκια, τὰ ὁποῖα ὁμοιάζον μὲ τόσα ρουβίνια κολλημένα εἰς τὸ ἄκρον τῶν μικρῶν δακτύλων, ὥστε μὲ ἡσυχον πλέον συνείδησιν, ὅτι δὲν θὰ ἔλεγε ψεῦδος, μὲ τὸν εἰλικρινέστερον ἐν- θουσιασμὸν ἀπεκρίθη:

— Ὡ, ναι!

— Σοῦ φαίνεται ὅτι μοῦ ὁμοιάζει; ἐπαπέλαβεν ὁ Ναπολέων.

Ο νεανίσκος ἤρχισε νὰ γελά, τόσον τῷ ἐφαίνετο ἀστεῖον νὰ παραβάλῃ τὸ κατακόκκινον καὶ ζαρωμένον προσωπάκι, τὸ ὁποῖον ἔδλεπε, πρὸς τὸ ὠραῖον καὶ ἀρρενωπὸν πρόσωπον τοῦ Αὐτοκράτορος.

— Ὡ βεβαίως μοῦ ὁμοιάζει καὶ πολὺ μάλιστα! δὲν εἶν' ἔτσι, κυρία Μοντε- σκιού; ἐξηκολούθησεν ὁ Αὐτοκράτωρ ἀποταθείς πρὸς μίαν κυρίαν, ἡ ὁποία, ὅταν τὸν εἶδεν εἰσερχόμενον, ἠγέρθη καὶ ἐπλησίασε τὸ λίκνον.

Ἦτο ἡ παιδαγωγὸς τοῦ Βασιλέως τῆς Ρώμης.

— Μάλιστα, Μεγαλειότατε! εἶπεν ἡ κυρία.

— Ο Ἀκόλουθος μου Ἄλβας ἀπ' ἐδῶ, δὲν φαίνεται ὁμοίως αὐτῆς τῆς γνώμης!

Ο Ἐκτωρ εὐρίσκετο εἰς μεγάλην ἀ- μνηχανίαν εὐτυχῶς ἡ κυρία ἦλθεν εἰς βοήθειάν του:

— Οἱ νέοι τῆς ἡλικίας τοῦ κυρίου Ἄλβας, εἶπε, δὲν ἔχουν ἀκόμη πεῖραν εἰς τοιαῦτα πράγματα καὶ μὲ δυσκολίαν εἰμποροῦν νὰ διακρίνουν τὴν ὁμοιότητα, ἡ ὁποία ὑπάρχει μεταξύ τῶν χαρακτη- ριστικῶν ἐνός βρέφους καὶ τῶν χαρα- κτηριστικῶν ἐνός μεγάλου.

— Αὐτὸ συμβαίνει χωρὶς ἄλλο, διότι εἶνε φῶς φανερόν ὅτι ὁ ἀνθρωπάκος αὐ- τὸς ἔχει τὸ μέτωπόν μου, τὴν μύτην μου, τὸ κηροῦνί μου, καὶ βεβαίως θὰ ἔχῃ ἀργότερα καὶ τὰ μάτια μου!

— Τὸ εὐχαίω καὶ τὸ ἐλπίζω, Με- γαλειότατε! εἶπεν ἡ κυρία Μοντεσκιού.

— Ἄλλως τε ὀλίγον μ' ἐνδιαφέρει τί σκέπτεται δι' αὐτὸ ὁ κύριος Ἀκόλου- θός μου, ὑπέλαβεν ὁ Αὐτοκράτωρ. Τὸ βέβαιον εἶνε — καὶ αὐτὸ μ' ἐνδιαφέρει περισσότερο, — ὅτι ὕστερ' ἀπὸ λίγα χρό- νια, θὰ παῖξῃ μαζί του καὶ θὰ τὸν δια- σκεδάξῃ λαμπρὰ.

Βεβαίως ὁ Αὐτοκράτωρ, ἐν ταχείᾳ ρεμ- βασμῷ, θὰ ἐπανέειδε τὸ ὠραῖον ἐκεῖνο

παιδίον, τὸ ὁποῖον ἵππευεν ἄλλοτε τὰς δορκάδας, εἰς τὸ δάσος τοῦ Σαιν-Κλου... Ἄλλ' εἰς τὸ δράμα τοῦτο, εἰς τὴν λυ- πηρὰν αὐτὴν ἀνάμνησιν, δὲν ἀφήκε και- ρὸν νὰ μαυρώσῃ τὴν σημερινὴν του χα- ράν — ἂν καὶ τίποτε δὲν ἦτο ἱκανὸν νὰ τὴν ἀμαυρώσῃ.

— Ναι, ἐξηκολούθησε, θὰ ἠξέσθη νὰ τὸν διασκεδάξῃ λαμπρὰ ὡ, εἶνε εἰδικὸς εἰς αὐτό. Πρὸς τὸ παρὸν ὁμοίως ἔχει ἄλ- λην ἐντολήν νὰ ἐκπληρώσῃ. Ἀκό- λουθε Ἄλβας! Σὰς ἐπιφορτίξω νὰ ὑπά- γετε εἰς τὴν ἑπαυλίαν τῆς Ναβάρρας καὶ νὰ ἀναγγεῖλετε ἐπισήμως εἰς τὴν Αὐ- τοκράτειραν Ἰωσηφίνην τὴν γέννησιν τοῦ υἱοῦ μου. Θὰ ταξιδεύσετε ὄχι ὡς αὐλι- κὸς Ἀκόλουθος, ἀλλ' ὡς Ἀγγελιαφό- ρος τοῦ Βασιλέως.

— Ἀγγελιαφόρος τοῦ Βασιλέως;... ἐπαπέλαβεν ὁ Ἐκτωρ μὴ ἐννοῶν.

— Μάλιστα, Ἀγγελιαφόρος τοῦ Βα- σιλέως τῆς Ρώμης. Μὰ τί λοιπόν; ὅλα πρέπει νὰ σοῦ τα ἐξηγῶ; τίποτε δὲν ἐν- νοεῖς σήμερα;... Ὁ δουξ τῆς Βικεν- τίας, πρὸς τὸν ὁποῖον ἔδωσα τὰς ἀναγ- καίας διαταγὰς, θὰ προετοιμάσῃ τὰ πάντα οὕτως ὥστε νὰ παρουσιασθῆς πρὸς τὴν Αὐτοκράτειραν μὲ πομπὴν ἀνταξίαν τῆς ἀποστολῆς, διὰ τὴν ὁποίαν σὲ ἐ- ζέλεξα!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΔ'

Ο ΑΓΓΕΛΙΑΦΟΡΟΣ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ

Τὴν ἐπαύριον ὁ Ἐκτωρ Ἄλβας, ὁ ὁποῖος εἶχεν ἀποβάλῃ διὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην τὴν στολήν τοῦ Ἀκόλουθου τοῦ Αὐτοκράτορος, περιεβλήθη θαυμασίαν στολήν ἀπὸ βελούδων κυανοῦν καὶ ἀπὸ σατὲν ἄσπρον — τὰ ἰδιαίτερα χρώματα τοῦ Βασιλέως τῆς Ρώμης — καὶ ἀνῆλ- θεν ἐφ' ἀμάξης μεγαλοπρεποῦς, συρο- μένης ὑπὸ τεσσάρων θυμοειδῶν ἵππων. Δύο θεράποντες χρυσοφόρατοι, μὲ τὴν οἰκοστολήν τοῦ μικροῦ Βασιλέως, ἴσταν- το ὀπισθεν τῆς ἀμάξης, ἐν ᾧ οἱ δύο ἡ- νόχοι, μὲ φανάκας καὶ σειράδια, ἵππευον δύο ἐκ τῶν ἵππων τῆς.

Ἡ ἡμέρα ἦτο ἐξασία. Ἡ πρώϊμος ἀνοιξίς εἶχεν ἤδη στολίξῃ τὰ δένδρα μὲ νέους βλαστοὺς καὶ τὰ πράσινα λει- θάρδια μὲ μαργαρίτας. Καὶ ἠφραίνετο ὁ Ἐκτωρ Ἄλβας, εὐτυχῆς καὶ υπερήφα- νος, ἐν ᾧ ἡ ἀμάξά του, ἀνεγείρουσα νέ- φρος κωνιορτοῦ, διέσχίξε θορυβωδῶς τὰς ὁδοὺς καὶ ἀφ' οὗ κατ' ἀρχὰς ἠκολού- θησε τὰς ὄχθας τοῦ Σηκουάνα, ἀπεμα- κρύνετο ἤδη ἐξ αὐτῶν, εἰσδύουσα εἰς τὰς πλουσίας καὶ καταφύτους ἐξοχὰς τῆς Νορμανδίας. Παντοῦ ἡ φύσις ἐξέτεινε πανηγυρικῶς τοὺς πρασίνοὺς τάπητάς της καὶ τινα ὀπωροφόρα δένδρα, ἐκ τῶν πρώϊμοτέρων, ἐπεδείκνυον ἤδη εἰς τὰ ἄκρα τῶν κλάδων, γυμνῶν ἀκόμη ἀπὸ φύλλα, ἀνθύλλια ρόδινα ἢ λευκά.

Σχεδὸν εἰς κάθε τρεῖς λεύγας, ἤλλα-

ΕΚ ΤΟΥ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΥ ΤΟΥ ΦΑΙΔΩΝΟΣ

20 Ἀπριλίον.

ΡΥΦΕΡΑ κόρη, συνδρομήτρια τῆς «Διαπλάσεως», εἰς τὴν οἰκίαν τῆς ὁ- ποίας ἔτυχε νὰ ὑ- πάγῃ σήμερον, μού ἔδειξε τὸ Λεύκωμα τῶν Μικρῶν τῆς Μυστικῶν. Ἔχει συνάξῃ ἕως τώρα περισσότερα ἀπὸ εἴ- κοσιπέντε Τετράδια, ἀλλὰ δὲν τα ἔδεσεν ἀκόμη, διότι σκοπεῖ νὰ ἐξακολουθήσῃ τὰς ἀνταλλαγὰς.

— Εἶμαι κατενθουσιασμένη μὲ αὐτὴν τὴν καινοτομίαν τῆς Διαπλάσεως μού εἶπεν. Ὅ, τι ἔλαμην ἡ Διάπλασις εἶνε ὠραῖον ἄλλ' ἕως τώρα τὰ Μικρὰ Μυστικά τὰ υπερβαίνουν ὅλα. Ἐγὼ του- λάχιστον νομίζω, ὅτι δὲν ὑπάρχει μεγα- λητέρα διασκεδάσις, ὄχι μόνον δι' ἐμέ, ἀλλὰ καὶ δι' ὅλην τὴν οἰκογένειαν, καὶ διὰ τοὺς φίλους μας ἀκόμη! Δὲν φαν- τάζεσθε τί γίνεται ἐδῶ-μέσα μὲ αὐτὰ τὰ τετράδια. Εἰς τὴν ἀρχὴν δὲν εἶχα ἰδέαν περὶ τῶν Μικρῶν Μυστικῶν, δὲν ἐφανταζόμην ὅτι θὰ εἶνε τόσον πολὺ δια- σκεδαστικά ἄλλ' ἅμα ἔλαβα τὰ πρῶτα Τετράδια καὶ τα ἀνέγνωσα, καὶ τα ἔ- δεῖξα εἰς τοὺς γονεῖς μου, καὶ τα ἐσχό- λιασamen μαζί, καὶ ἐγελάσαμεν, μ' ἔ- πιασε τέτοια μυστικὸ μαγία, ὥστε μοῦ φαίνεται ὅτι εἰς ὅλην μου τὴν ζωὴν θὰνταλλάσω Μικρὰ Μυστικά. Ἐκατόν Λευκώματα νὰ κάμω καὶ πάλιν ὀλίγα θὰ μου φαίνωνται! Μὰ ἰδέτε, σὰς πα- ρακαλῶ, κύριε Φαίδων, ἰδέτε τί ποικιλία χαρακτήρων καὶ ὀρέξεων καὶ κρίσεων καὶ ἡλικιῶν... ἰδέτε!

Καὶ μου ἔδωσε νὰ ἐξετάσω τὸ Λεύ- κωμά τῆς — πρᾶγμα τὸ ὁποῖον ὁμολογῶ ὅτι ἐκτάκτως μὲ διεσκεδάσα. Πράγματι, τί χαριτωμένη ποικιλία! Πόσαι ἐκφρά- σεις! ποία διαφορὰ εἰς τὰς γνώμας καὶ εἰς τὴν διατύπωσιν των! Δὲν ἦσαν πλέον τετράδια ἐκεῖνα ἦσαν τόσαι εἰκό- νες παιδιῶν, αἱ ὁποῖαι παρήλαυνον πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν μου. Ἄλλα ἦσαν μικρὰ, μὲ ἀσταθὴ ἀκόμη καὶ ἀγύμναστον χεῖρα γράφοντα τὰς ἀπαντήσεις των. Ἄλλα μεγαλύτερα — κοράσια προπάντων, — ἐθρασεον τὰς ἀπαντήσεις μὲ ὅλην τὴν σταθερότητα τῆς χειρὸς καὶ τὴν ὠριμώ- τητα τοῦ νοῦ. Ἄλλων τὰ τετράδια ἦσαν κακογραμμένα καὶ λερωμένα, μαρτυ- ροῦντα βίαν καὶ ἀνυπομονήσιν (ἂν ὄχι ἀκαταστασίαν καὶ ἀπροσεξίαν...) ἄλλα πάλιν ἦσαν ἐκτάκτως καλλιγραφημένα καὶ καθαρὰ, μὴ σ τ ᾶ ξ η καὶ μ ἡ β ρ ἔ ξ η. Ἄλλα ἦσαν σοβαρότατα εἰς τὰς ἀπαντήσεις των, μετρημένα, ψυχρὰ, τυ-

πικά. Ἄλλα ἀπεναντίας ἦσαν φαιδρῶ- τατα καὶ ζωηρότατα, μὲ πλῆθος ἀστείων ἀπαντήσεων αἱ ὁποῖαι ἐπροκάλουν τὸν γέλωτα. Μεταξὺ τῶν πεζῶν, ὑπῆρχον καὶ ὀλίγα ἔμμετρα, μὲ μερικὸς στί- χους πολὺ ἀλατισμένους. Μεγάλῃ ποι- κιλίᾳ τελοσπάντων καὶ διασκεδάσις! Ὡ, εἶχε δίκαιον ἡ μικρά μου φίλη νὰ εἶνε τόσο ἐνθουσιασμένη, ἀφ' οὗ κ' ἐγὼ τὴν ἐξήλεуса καὶ ἤθελα νὰ εἶχα τὴν ἡλι- κίαν της, διὰ νὰ ἔχω κ' ἐγὼ τὸ Λεύ- κωμά μου...

Ἄλλὰ τὸ ὠραιότερον, τὸ ποιητικώ- τερον ἀπὸ ὅλην αὐτὴν τὴν ἱστορίαν, ἦτο ἡ ἐπικοινωνία τῶν ψυχῶν, ἡ πνευματικὴ γνωριμία, τὴν ὁποίαν ἀντεπροσώπευε τὸ Λεύκωμα ἐκεῖνο. Ὅλα ἐκεῖνα τὰ ἀγνω- στα ἢ γνωστὰ παιδιὰ τὰ ὁποῖα τῆς εἴ- χον στείλῃ τετράδια ἀπὸ τόσα μέρη, εἶχον λάβῃ καὶ αὐτὰ μὲ χαρὰν καὶ μὲ συγκίνησιν ἀπὸ ἐν ἰδίῶν τῆς καὶ οὕτω, χωρὶς ποτε νὰ γνωρισθοῦν προσωπικῶς, ἐγνώρισαν ἀμοιβαίως τὸν χαρακτήρα των, τὰς σκέψεις των, τὰ αἰσθηματά των, τὰς κλίσεις των. Πολλὰ ἀντήλλα- ξαν καὶ τὰ ὀνόματά των ἔλαβε δὲ ἀ- φορμὴν ἐκ τῶν Μικρῶν Μυστικῶν ἡ φί- λη μου νάνοιξῃ ἀλληλογραφίαν μὲ δύο- τρία κοράσια ὀμηλικὰ καὶ ὁμόφρονα. Καὶ μὲ υπερηφάνειαν μού ἔδειξε τὰς ἐπι- στολάς των καὶ τὰς φωτογραφίας των, καὶ μὲ συγκίνησιν μού εἶπεν ὅτι τὰς ὠ- ραίας αὐτὰς φίλας τὰς ὀφείλει εἰς τὰ Μικρὰ Μυστικά καὶ εἰς τὴν Διάπλασιν. Καὶ ἂν ποτε εἰς τὸ ρεῦμα τῆς ζωῆς των συναντηθοῦν αὐτὰ τὰ κοράσια — εἴτε τώρα γρήγορα, εἴτε ὅταν θὰ εἶνε μεγά- λαι νεανίδες, εἴτε ὅταν θὰ εἶνε κυρίαι, εἴτε καὶ ὅταν θὰ εἶνε γράϊαι, — ὦ, φαντά- ζομαι πόσον τρυφερὰ καὶ συγκινητικὴ θὰ εἶνε ἐκείνη ἡ συνάντησις, μὲ τόσας ἀ- ναμνήσεις!

Ἐν μόνον μού ἔλαμνε κακὴν ἐντύπω- σιν κατὰ τὴν ἐξέτασιν τοῦ Λευκώματος τῆς φίλης μου: αἱ πολὺ ἀνοστοί, καὶ ἄς το εἴπω, πολὺ πρόστυχοι ἀπαντήσεις με- ρικῶν (πολὺ ὀλίγων, εὐτυχῶς!) Ὑπο- θέτω ὅτι τὸ πιστότερον κατοπτρὸν τῆς ἀνατροφῆς ἐνός παιδίου, εἶνε ἐν Τετρά- διον μὲ τὰς ἀπαντήσεις του. Ὅχι μόνον ἡ εὐφροία φαίνεται ἀπὸ αὐτὰς, ἀλλὰ καὶ ἡ γνώσις τοῦ κόσμου, καὶ ἡ λεπτότης τῆς ψυχῆς, καὶ ἡ σεμνότης τῶν τρόπων καὶ τῆς ἐκφράσεως. Εἶδα τετράδια παιδιῶν εὐγενέστατα, ἀβρότατα, λεπτότατα, ἀγγελικὰ, πού μου ἦλθε νὰ τα φιλήσω. Ἄλλ' εἶδα καὶ τετράδια χονδρὰ καὶ βαναυσα, πού μου ἦλθε... νὰ τα σχίσω. Τυπικῶς κρινόμενα, δὲν εἶχον τίποτε τὸ ἐπιλήψιμον, τίποτε τὸ τολμη- ρόν διότι ἄλλως ἡ Διάπλασις δὲ τα ἐπετοῦσεν εἰς τὸν κάλαθον τῶν ἀχρή- στων, ὅταν διήρχοντο ἐκ τοῦ γραφείου

— Μ' ἔλεγον Πρίγκιπα τῆς Ὀδοῦ Περγαμνηνοποιίας, ἔλεγε καθ' ἑαυτὸν ἄχ, ἄς ἦτο δυνατόν νὰ τοὺς δεῖξω τώρα, ὅτι ἂν δὲν εἶμαι Πρίγκιψ, εἶμαι τουλάχιστον

Τί ἦτο ὁ Ἐκτωρ, ἡ τί ἐνόμιζεν ὅτι ἦτο, δὲν εἶμεθα εἰς θέσιν νὰ εἴπωμεν! δὲν θὰ ἠδυνάμεθα νὰ σχηματίσωμεν ἀ- κριβῆ περὶ τούτου ἰδέαν, ἀναγινώσκοντες εἰς τὴν διάνοιάν του, ὅπως οὐτε κ' ἐκεῖ- νος βεβαίως δὲν εἶχε σχηματίσῃ ἀκριβῆ ἰδέαν περὶ αὐτοῦ.

[Ἐπεται συνέχεια].

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΕΒΕΝΟΠΟΥΛΟΣ
Κατὰ τὸ γαλλικὸν τῆς Ἑβδομάδος Ἀυτοῦ.

Σ ΤΟΝ ΜΑΗ

Δόξα 'ς τὸν Μᾶν ἀτέλειωτη!
γιατί, μόλις προβάλλῃ,
κάνει τὴν γῆ Παράδεισο
μὲ τ' ἀνθρώπῳ του κάλλει.
Ι. Π. ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ

της. Ἀλλὰ κατ' οὐσίαν ἕμως, πόση κακὴν ἐντύπωσιν κάμνει ἡ ἐκλογή χυδαίων φράσεων μὲ ἀξιώσιν εὐφρολογίας! κάτι χαριτολογημάτων ἀνόστων καὶ προστύχων, ἀπ' αὐτὰ ποῦ λέγουν εἰς τοὺς δρόμους! Ὅσοι τὰ γράφουν αὐτὰ ἢ δὲν ἔχουν πραγματικῶς λεπτὴν ἀνατροφὴν, ἢ λησμονοῦν ὅτι τὰ τετράδια τῶν θαναγνωσθῶν καὶ ἀπὸ παιδία μὲ ἀνατροφὴν, εἰς τὰ ὅποια ἡ βαναυσότης δὲν εἶνε διόλου ἀρεστὴ.

Ἐν τοιοῦτον τετράδιον μοῦ ἔδειξεν ἡ φίλη μου καὶ μου εἶπε:

— Ἐχει μέσα κάτι εὐφυῆς, ἀπ' ἐκείνες ποῦ λέγει ὁ ὑπηρετὴς μας ὅταν εἶνε εἰς τὸ κέφι. Ὁ κύριος ποῦ της ἔγραψε, τί νὰ σας πῶ! μοῦ φαίνεται μάγκας πρώτης τάξεως. Ὡ, αὐτὸ τὸ τετράδιον δὲν θὰ το δέσω μαζί με τὰ ἄλλα. Τότε τὸ Λεύκωμα μου θὰ διαφύδῃ τὸ ὄρατον ρητὸν ποῦ ἔχει ἀπέξω: «Μνήμη φιλικίας ἀγάθης.» Τέτοιους φίλους ἐγὼ δὲν ἔχω!

20 Ἀπριλίου.

Ἐπικαιρότατον, ἀνακοινωθὲν εἰς τὴν Διάπλασιν ὑπὸ τοῦ φίλου μας Δόλ-ἀ-σὸλ-μὶ:

Ἐνας Κουφιοκεφαλάκης ἐγύρισε ἀπὸ τὸν πόλεμον, σῶος καὶ ἀκέρατος.

Χαίρω πολὺ ποῦ σε βλέπω ζωντανόν, Κουφιοκεφαλάκη! τῷ εἶπεν ἑνὶς φίλος του. Ἐ, καὶ τί ἔκαμες εἰς τὸν πόλεμον;

— Νά, ὅ,τι ἔκαμην ὅλος ὁ κόσμος: Ἐσκότωσα καὶ μ' ἐσκότωσαν

— !!!

Αἱ φυχαὶ ὀμοιάζουν μὲ τὰς δομάς. Δὲν ἀποφεύγουν μόνον τὴν κακὴν ὀσμὴν ἀποφεύγουν καὶ κάθε ἄρωμα, τὸ ὁποῖον δὲν εἶνε λεπτὸν καὶ εὐχάριστον.

Ἐλέχθη πολλάκις περὶ τῶν μυστικῶν ὅτι ὀμοιάζουν μὲ τὰ στρείδια, τὰ ὅποια ἀποθνήσκουν εὐθὺς ἅμα ἀνοίχθουν.

ὑποθέτω ὅτι ἀπὸ τὸν κανόνα τοῦτον ἐξαιροῦνται τὰ Μικρὰ Μυστικά.

Φ.

ΣΚΕΨΕΙΣ ΚΑΙ ΓΝΩΜΑΙ ΤΟΥ ΑΝΑΝΙΑ
ΕΜΠΝΕΥΣΘΗΣΙΑΙ ΕΚ ΤΩΝ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Ἄν μ' ἐρωτοῦσαν — ὅπως ἠρώτησαν μίαν φορὰν τοὺς Ἐπιστηθίους Φίλους τῆς Διαπάσεως, — ποία ἡμέρα σοῦ ἀρέσῃ ἀπὸ ὅλας τὰς ἡμέρας τοῦ χρόνου; θάπαντοῦσα: Ἡ Πρωτομαγιά. Καὶ θά-νέκραζα: Ζήτω ὁ Βασιλεὺς καὶ ἡ Βασίλισσα τῶν Ἀνθῶν!

Ἐ, Μικρὰ Δούκισσα τῶν Ἀθηνῶν καὶ σὺ Μικρὰ Κόμισσα τοῦ Φαλήρου, — ἂ, παρ' ὀλίγον νὰ λησμονήσω καὶ τὸν

Ἑλληνα Κόμητα Μόντε-Χρίστον! — Τίτλους εὐγενίας οἱ Ἕλληνες δὲν ἔχουν. Καὶ ξεύρετε διατί; Διότι ὅλοι οἱ Ἕλληνες εἶνε εὐγενεῖς.

Ὁ κοντὸς Ζακχαῖος ἀνῆλθεν εἰς τὴν συκομωρέαν διὰ νὰ ἴδῃ τὸν Χριστόν. Καὶ ὁ Χριστὸς τὸν εἶδε καὶ τὸν ἔσωσε. Ἡ πίστις εἶνε τὸ βάθρον, διὰ τοῦ ὁποῖου ἀνυψῶνται ὁ κοινὸς ἄνθρωπος μὲ-

χρι τοῦ Θεοῦ. Καὶ ὁ Θεὸς τὸν βλέπει καὶ τὸν σῶζει.

Τὸ Χρυσὸν Δέρας τὸ ὁποῖον ἔφερον ἀπὸ τὴν Κολχίδα ὁ Μονοσάνδαλος Ἰάσων, συμβολίζει τὸν πλοῦτον, τὸν ὁποῖον ἀποκομίζει ὁ τολμηρὸς ἄνθρωπος, ὁ ἀψηφῶν τοὺς κινδύνους καὶ τρέχων πρὸς τὸ ἀκώτατον ἄγνωστον, διὰ νὰ παλαίσῃ καὶ νὰ εὐτυχήσῃ.

ΜΑΙΟΣ

Ἡσθὲν ὁ Μάιος. Μεγάλῃ

ἑορτῇ εἰς τὸν δροσερὸν καὶ ἀνθόστολιστον κήπον. Ἄνθη εἰς τὰ δένδρα, ἄνθη εἰς τοὺς θάμνους, ἄνθη εἰς τὴν χλόην, ἄνθη παντοῦ. Τὰ χρώματα συνδυάζονται ἑναρμονίως μὲ τὰ ἀρώματα. Αἱ κατακόκκιναι παπαροῦναι ἀδελφόνονται μὲ τὰς λευκὰς μαργαρίτας, καὶ τὸ βαρὺ ἄρωμα τῶν κρίνων μὲ τὴν λεπτὴν εὐωδίαν τῶν ρόδων. Καὶ ἡ πρωϊνὴ ὄρασις κατακοσμεῖ τὰ φύλλα καὶ τὰ πέταλα μὲ ἀδάμαντας, μὲ

τοὺς ὁποῖους παίζουν φαίδρως αἱ πρῶται ἀκτίνες τοῦ ἡλίου.

Εἰς τὴν καθαρὰν, τὴν γαλανὴν, τὴν εὐωδὴν ἀτμοσφαῖραν τοῦ κήπου, πετοῦν ἀναριθμητὰ ἔντομα καὶ πτηνά, βομβοῦντα, τερτιζόντα, κελαιοῦντα. Ἡ συναυλία τῶν ἡ πανηγυρικῆ συμ-πληροῦ τὴν ὄψιν τοῦ κήπου τὴν ἑορτάσιμον ἀντὶ τῶν ἀφῶνων ἀνθῶν, τὰ ὅποια κυττάζουν μὲ ἀγάπην καὶ θαυμασμόν, φάλλουν τὰ πτηνά τὸν ὕμνον τοῦ Μαΐου. Κ' ἐνῶ πετοῦν μὲ κελαιοῦντα, πλησιάζουν τὰ ἄνθη, ὡς διὰ νὰ αἰσθανθῶν αὐτὰ τὴν εὐωδίαν τῶν, ὡς διὰ νὰ κούσουν ἐκεῖνα τὸ ἄρωμα τῶν. Καὶ λέγουν τὰ ἄνθη πρὸς τὰ πτηνά:

— Σὰς ζηλεύομεν καὶ σας μακαρίζομεν. Πόσον εἶσθε εὐτυχημένα, ποῦ ἔχετε λάρυγγα μουσικὴν καὶ εἰμπορεῖτε νὰ τονίζετε ἄσματα πρὸς τὸν Δημιουργόν μας! Ἡμεῖς εὐωδιαζόμεν καὶ αἰσθανόμεθα ἄλλα δὲν ἠμποροῦμεν νὰ ἐκφράσωμεν ὅ,τι αἰσθανόμεθα μὲ ἄσματα.

Καὶ ἀπαντοῦν τὰ πτηνά πρὸς τὰ ἄνθη:

— Ἡ εὐωδία σας ἐκφράζει τὰ αἰσθήματά σας. Ἡμεῖς προσευχόμεθα μὲ ἄσματα εἰς τὸν μέγαν αὐτὸν Ναὸν τοῦ Θεοῦ! Ἀλλὰ σεις εἶσθε τὰ θυμιατήρια, ἐκ τῶν ὁποίων ἐκπέμπεται πρὸς τὸν οὐρανόν, μαζί με τὴν προσευχὴν, ἡ εὐωδία τῆς ἀγάπης καὶ τῆς εὐγνωμοσύνης!

Καὶ τὸ ἀγνὸν παιδίον, τὸ ὁποῖον ἔρχεται τὴν πρωϊνὴν ἐκείνην ὥραν, διὰ νὰ ὀρέψῃ τὰ ἄνθη τοῦ Μαΐου, ἀκούει, ἑνωσθε τὴν γλῶσσαν τῶν ἀνθῶν καὶ τῶν πτηνῶν καὶ λέγει:

— Ναί, ὁ κήπος αὐτὸς εἶνε Ναός, εἰς τὸν ὁποῖον δοξάζεται καὶ ὑμνεῖται ὁ Δημιουργός. Σήμερον εἶνε ἡ μεγίστη τῶν ἑορτῶν. Ἐορτάζει ἡ φύσις! Τὰ πτηνά δηγοῦνται τὴν δόξαν τοῦ Θεοῦ καὶ τὰ θυμιατήρια τῶν ἀνθῶν ἐκπέμπουν πρὸς αὐτὸν τὸν λιθαινωτὸν τῆς λατρείας καὶ τῆς εὐγνωμοσύνης!

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΕΒΕΝΟΥΛΟΣ

Η ΑΣΠΡΟΥΛΑ

[ΙΣΤΟΡΙΑ ΜΙΑΣ ΓΙΑΔΑΣ]

(Συνέχεια: ἴδε Σελ. 139)

«Τὰς ὥρας, κατὰ τὰς ὁποίας δὲν ἤμουν πλησίον τῆς μικρᾶς μου κυρίας, εἶχα πλήρη ἐλευθερίαν. Ὁ μικρὸς μου ὑπηρετὴς ἐπροτιμοῦσε νὰ πηγαίνῃ νὰ παῖξῃ ἀλλοῦ, παρὰ νὰ κάθεται νὰ φυλάττῃ ἀπέξω ἀπὸ τὴν θύραν μου, ἢ νὰ με συνοδεύῃ εἰς τοὺς περιπάτους μου. Ἄνοιγε τὸ περιπτερον τὸ πρῶν καὶ δὲν το ἔκλειε παρὰ τὸ βράδυ, ἀφ' οὗ ἐπέστρεφα. Τὴν ἡμέραν ἐγύριζα εἰς τὸν κήπον ὅσον ἤθελα. Ὁ κύρ Γιάννης ὁ κηπουρός, ὁ ὁποῖος τὴν πρώτην φορὰν εἶχε χαλάσῃ τὰ μούτρα του καὶ με εἶχεν εἰπῆ «παληκατόσικο» τώρα ἤρχισε νὰ μου φέρεται μὲ καλωσύνην, ἅμα εἶδεν ὅτι δὲν ἐπέιραζα τὰ ἄνθη, ὅτι δὲν ἐπατοῦσα τὰ φυτευμένα μέρη, ὅτι ἤμουν τέλος πάντων πολὺ πλεον φρόνημῃ ἀπὸ πολλὰ παιδία, καὶ πρῶτα-πρῶτα ἀπὸ τὴν κόρην τοῦ κυρίου του. Μοῦ ἐπέτρεπε νὰ τον ἀκολουθῶ παντοῦ, ἀκόμη καὶ εἰς τὸ θερμοκήπιον» καὶ ἐκεῖ, ὡς ἅμας ἐλλάδευε κανὲν δενδρόλιον, ὡς ἅμας ἐθαλάζε μερικὰ φύλλα ἀπὸ κανὲν φυτὸν πολὺ φορτωμένον, ἢ ἔκοπτε κανὲν ἄνθος μισοξηραμένον, μοῦ τα εἶδεν ὅλα αὐτὰ καὶ τὰ ἔτρωγα. Ἡμποροῦσα νὰ γίνω, βλέπει, σοφὴ εἰς τὴν βοτανικὴν ἄλλ' ἀπὸ ὅλα ἐκεῖνα τὰ ἐξωτικά φυτὰ τῆς Ἀμερικῆς καὶ τῆς Ἀσίας, μὲ τὴν παράδοξον γεῦσιν τῶν καὶ τὴν παράδοξον ὄψιν τῶν, κανὲν δὲν μοῦ ἤρεσε περισσότερον ἀπὸ τὸ τριφύλλι καὶ τὸ αἰγόκλημα!

«Ὅσάκις εὗρισκα τὸν σταῦλον ἀνοικτόν, ἐμβαίνα μέσα διὰ νὰ ἐπισκεφθῶ τὰ ἄλογα. Μεταξὺ τῶν ἄλλων ὑπῆρχεν ἐκεῖ καὶ ἓν ἄλογον ἀπὸ τὰς στέπκας τῆς Οὐκρανίας, πολὺ δυσήμιον, ποῦ δὲν ὑπέφερε χαλιῶν καὶ ἔρριπτεν εἰς τὴν ἀρχὴν ὅλους τοὺς ἀναβάτας. Ἀλλὰ καὶ αὐτὸ ὁ κόμης κατώρθωσε νὰ το δαμάσῃ, μὲ τὴν γλυκύτητά του συγχρόνως καὶ τὴν αὐστηρότητά του. Καὶ μοῦ ἐφαίνετο παράδοξον πρᾶγμα, πῶς, ἐν ᾧ ὁ κόμης κατώρθωσε νὰ δαμάσῃ τὸ ἄλογον τῆς Οὐκρανίας, ἡ μικρὰ τοῦ Βέρθα ἐξηκολούθει ἀκόμη νὰ εἶνε τόσο ἀπειθὴς! καὶ ἔλεγα: ἰδοὺ ὅτι ὑπάρχουν κοράσια ἀκόμη πλέον δυσήμια καὶ ἀπὸ τὰ ἄγρια ἄλογα!

«ὑπῆρχεν ἀκόμη καὶ ἓν ἀραβικὸν ἄλογον πολὺ ἡμέρον, ἀλλὰ πολὺ μελαγχολικόν» εἶχε πάντοτε τὸ κεφάλι καταβασμένον καὶ ἡ μακρὰ του χαίτη ἐφαίνετο ὡς νὰ ἔκλαιεν ἐπὶ τοῦ μετώπου του. . . Φαίνεται ὅτι ἐνεθυμῆτο τὴν πατρίδα του, τὰς ἀμνάδες τῆς ἐρήμου, τὸν φλογερὸν τῆς ἡλίου καὶ τὸν πρῶτόν του αὐθέντην, ὁ ὁποῖος εἶχε φονεῦθῃ εἰς τὸν ὄλεμον, καθὼς ἔμαθα.

ὑπῆρχον ἀκόμη καὶ ἀγγλικοὶ ἵπποι, οἱ ὅποιοι εἶχον βραβευθῆ εἰς πολλὰς ἱπποδρομίας. Εἰς τὴν ἀρχὴν μοῦ ἐφαίνοντο κάπως ὑπερῆφανοι ἄλλ' ἅμα τοὺς ἐγνώριζα καλλίτερα, ἔδλεπα πόσον ἦσαν ἀγαθοί.

«Ἀπὸ τὰ ἄλογα τῆς Οὐγγαρίας, τὰ ἰσχυρὰ καὶ ἀνδρεία, τὸ ἓνα ἐχῶλαινε. Εἶχε πληρωθῆ εἰς τὸν πόλεμον, ὅπου ἔδειξε μεγάλην γενναϊότητα καὶ ἔσωσε μάλιστα καὶ τὴν ζωὴν τοῦ κυρίου του. Δι' αὐτὸ τὸ ἠγάπων καὶ τὸ ἐτίμων εἰς ὅλον τὸν σταῦλον.

«Καὶ ὅλα αὐτὰ τὰ ἄλογα μ' ἔδλεπαν μὲ ἕμμα φιλικόν· μόνον ὁ μικροῦλης Νέρων ἐξακολούθησε νὰ με ἀγριοκυτάξῃ καὶ νὰ θέλῃ νὰ μου δώσῃ κλωτσιάς.

«Ἐπήγαινα ἐπίσης—ἀλλ' αὐτὸ σπανιότερα, — καὶ ἔδλεπα τοὺς σκύλους. Ἦσαν ὅλοι σκύλοι κυνηγετικοί, ὠμιλοῦσαν πάντοτε διὰ τὰ κυνήγια τῶν καὶ αἱ διηγῆσεις τῶν μοῦ ἐπροξενούσαν μᾶλλον φόβον παρὰ εὐχαρίστησιν.

«Ἐκτὸς αὐτῶν ἦτο καὶ ἓνας ἄλλος σκύλος, ποῦ εἶχε τὸ σπιτάκι του κοντὰ εἰς τὴν μεγάλην καγκλωλὴν ἐξώθυρον. Τὸν ἔλεγον Μαιμμοῦθ καὶ ἦτο μέγας σὰν μοσχάρι, μαλλιαρὸς σὰν λεοντάρι, φύλαξ λαμπρὸς τελοσπάντων, ἀλλὰ πάρα πολὺ ἄγριος. Ἐνθίμζε πάντοτε διὰ θέλω νὰ δραπετεύσω. Ἄμα τὸν ἐπλησίαζα, μοῦ ἐφώναζε μὲ τὴν χονδρὴν τοῦ φωνῆν: «Ὅπισμα! δὲν περνοῦν ἀπὸ ἐδῶ!» καὶ μοῦ ἔδειχνε τὰ δόντια του, τὰ ὅποια μοῦ ἐνθίμιζαν πολὺ τὰ δόντια τοῦ λύκου. Καμμίαν φορὰν μάλιστα ὤρμουσε κατεπάνω μου, ὅσον ἐφθανε ἡ χονδρὴ του ἄλυσσίδα, καὶ τότε πειὰ τὸ ἔβαζα ἐστὰ τέσσερα!

«Μίαν ἡμέραν, ἐνῶ ἐπεριπατοῦσα τριγύρω εἰς τὸ μέγαρον, εἶδα μίαν θύραν ἀνοικτὴν ἐμβαίω καὶ εὗρισκομαι εἰς τὸ μαγειρεῖον.

«— Ὅριστε, ὄριστε, δεσποινίς Ἀσπρούλα! μοῦ ἐφώναξαν ὁ μάγειρος καὶ οἱ βοηθοὶ του· μὰς κάμνετε μεγάλην τιμὴν!»

«Τὸ πρῶτον πρᾶγμα ποῦ εἶδα, ἅμα ἐμβῆκα, ἦτο ἓνα σκυλάκι τόσο μικρόν, ποῦ ἔμοιαζε μὲ παιγνίδι. Εἶχε δύο ματάκια κατὰμαυρα καὶ μίαν μυτίτσα μαύρη κατὰ τὰ ἄλλα ἦτο κατὰσπρον καὶ μαλλιαρόν. Ἦλθε κοντὰ μου καὶ μ' ἐμύρισε.

«— Ἄ, μὰ! τοῦ λόγου σου εἶσαι ἡ νέα εὐνοουμένη;

«— Μάλιστα! καὶ τοῦ λόγου σου ποῖος εἶσαι;

«— Ἐγὼ εἶμαι . . . ὁ παλαιὸς εὐνοουμένος».

«Τότε μοῦ διηγῆθη ὅτι ἡ Βέρθα τὸν εἶχεν ἀγοράσῃ ἀπὸ μίαν Ἐκθεσιν Ζώων, ὅτι ἦτο τρελὴ δι' αὐτόν, ἀλλὰ κατόπι τὸν ἔβαλε κατὰ μέρος, ἀφ' οὗ ἠγάπησεν ἐμὲ. . . Καὶ ἐνεῖνον ἐπίσης τὸν ἔλουζαν, τὸν ἐκτένιζαν, τὸν ἐμοσχομύριζαν καὶ τὸν ἐστόλιζαν.

«— Εἰμπορεῖς νὰ ἴδῃς, μοῦ εἶπεν, εἰς τὸ δωμάτιον τῆς Βέρθας τὸ σπιτάκι μου. Ἀπέξω εἶνε ὀλόχρυσον καὶ ἀπὸ μέσα στρωμένο ὄλο μὲ ἄσπρο σατέν. Ἐκεῖ—μέσα ἐπλάγιαζα καὶ τώρα νὰ, πλα-

γιάζω ἐδῶ, μέσα ἐς αὐτὸ τὸ ἔλσεινὸ πανέρι. . .

«— Ὅστελοιπὸν ἡ κυρία Βέρθα τόσο γρήγορα λημονεῖ καὶ ἐγκαταλείπει ἐκείνους ποῦ ἀγαπᾷ;

«— Γρήγορα λέει! ἀκούς ἐκεῖ! Ἄφησε νὰ ἴδῃς τί θὰ πάθῃς κ' ἐσύ, Ἀσπρούλα μου! Ἄμα ἐκείνος ὁ πρασινολόκκινος παπαγάλος δὲν σοῦ το εἶπε, ὅτι καὶ αὐτὸ θὰ πε-

«Μὰ τα ἔδιδεν ὅλα αὐτὰ καὶ τὰ ἔτρωγα.» (Σελ. 149, στήλ. α')

ράσῃ, ὅτι δὲν θὰ βαστάξῃ πολὺ; «Πῶς δὲν μοῦ το εἶπε; Μία φορὰ μόνον;

«— Ὡ βέβαια, καὶ αὐτὸ θὰ περάσῃ!» εἶπε τότε μία γάτα τῆς Ἀγκύρας, ἐξοπλωμένη ἐκεῖ κοντὰ εἰς τὴν φωτιάν. Κ' ἐγὼ ἤμουν ἄλλοτε εὐνοουμένη κ' ἐγὼ ἐκοιμήθηκα ἐπάνω σὲ βελούδα καὶ σὲ μεταξωτὰ. . . Ἄ, ναί, καὶ ἡ ἰδικὴ σου εὐτυχία θὰ περάσῃ! Καθένας μὲ τὴ σειρά του· γιατί ἔχι;

«— Κ' ἐγὼ συμφωνῶ ὅτι αὐτὸ δὲν θὰ βαστάξῃ! εἶπε ἓνας σκύουρος, ὁ ὁποῖος ἐπηδοῦσε μέσα εἰς ἓνα παλῆθ κλουβί, κρεμασμένον κοντὰ εἰς τὸ παράθυρον; κ' ἐγὼ ἤμουν ἄλλοτε εὐνοουμένος! ἡ Βέρθα μοῦ ἐφοροῦσεν εἰς τὸ λαίμῳ τὰ βραχιόλια τῆς καὶ με ἄφινς νὰ κοιμοῦμαι ὅπου θέλω, χωρὶς νὰ με μαλὸνῃ. . . Ὡ, βεβαίωτατα! ἡ εὐτυχία σου δὲν θὰ βαστάξῃ πολὺ, δεσποινίς Ἀσπρούλα!»

«Ἐμαθα τότε ὅτι ἅμα ἡ Βέρθα ἐβαρύνετο τοὺς εὐνοουμένους τῆς, τοὺς ἐστελνε εἰς τὸ μαγειρεῖον, διὰ νὰ τοὺς ξεφορτώνεται. Ἀλλὰ μαλονταῦτο οἱ ὁ-

— ή Εβραϊσμός Ζώνη με τον Ωκεανό Αρμύρα — ή Δέα με την Έλληνικήν Καρδίαν (εμμέτρως) — ή Φίλεργος Δελιδόρ με την Τούρην, Αρχιζάνιον και Χαλασιόν Κόσμον (με τόνορά του) — Λέωρ δ' Ίσαρος με τον Λεωδρ Κόκρον και με τον άλλοτε συμπληρωτήν του Κρατήρ — ή Άθυστινός Πολεμιστής με τον Τ(Ι)-Τ(Ι)-Μπούμ-Μπούμ και Διζυμάλωτον Δελιδόρα — ή Δευκή Άρπιος με την Έλληνίδα Καλλιτέγνη, Ήλιον, Τ(Ι)-Τ(Ι)-Μπούμ-Μπούμ, Τικ-Τακ, Χαλασιόν Κόσμον, Μαρίδαρ τού Φαλήρου, Λευκήν Δερκάδα, Σανθήν Έλληνοπούλαν, Μινώταρον, Βελζεδοβίλ, Καρχαρίαρ τού Φαλήρου και Άθιγγανίδα. — ή Κερανοβόλος Ζεδός με την Αλεξάνδραν Η. Βύγγιιάδου, Άγγλιατ Φ. Ζωγράφου, Άϊνον Ν. Κογιβίαν, Έλεήνη Μάρκου Θεοτόκη, Αρτέμιδα Σ. Αραβαντινού, Μαρίαν Ι. Γιαλιώ, Μαρίαν Σελιάρη, Δικατερίνην Η. Κριαρά, Φωφάρ Ι. Ίωαννίδου, Νικόλαον Σ. Καϊρήν, Θασά Θ. Περιστιάνην και Γεώργιον Ι. Δούκαρ — ή Έλληνική Θάλασσα με την Γλυκείαν Πατριδα και με την Γλυκείαν Έλπίδα — ή Χρυσωμένη Άνατολή με την Γλυκείαλαν Αρμόδα — ή Άδρα τού Άρτορος με την Επιδόμαρον Νουμην, Χρυσήν Βροχήν, Έλληνίδα Καλλιτέγνη, Λεονδρ Ρόδον, Δόν Κιζώτην, και Δεοντόκαρδον Λεωρίδαρ — ή Λέωρ της Νεμέας με τον Τόν-Τόν, Χαλασιόν Κόσμον, Ακάτιον τού Ήρωϊκού Πελάγους, Χρυσήν Βροχήν, Κρίπ-Κρίπ, Φλίβ-Φλίβ, Μίλλοντα Ναναρχον, Πουήτριαν Σαπρό, Σέλεκχορ τόν Κερανον, Δόν Κόκοξοδάρ Πατέρα, Βύτερηκην, Ήξέδραν τού Φαλήρου, Ιουσολαμπή Άστέρα, Προϊόν Άστέρα, Πάλλουσαν Καρδίαν, Κόντε Ραπανάκην και Μαρχαρίαρ τού Φαλήρου, Χαλασιόν Κόσμον και Μαρίδαρ τού Φαλήρου.

Όσοι θαναλλάξουν διά πρώτην φοράν, παρακαλούνται να μελετήσουν καλά τον Κανονισμόν, δημοσιευθέντα εϊς τό θον φυλλάδιον του 1897.

Άσπαρμοί, πληροφορίαί. — Η Άνωθιμένη Λυγαριά άσπάζεται την Πρωτομαγιάν ή Βόκρατος Ζώνη, τού Άστρον της Αδργής ή Γλυκεία Έλπίς την Μυροθήνην — τού Άστρον της Αδργής συγχαιρεί τον Τόν-Τόν διά τήν ύψαιον του καλλιγραφίαν και θα προσπαθήση να τον περάση — ή Κουταλιανός άσπάζεται την Μικράν Μάγισσαν ή Δέα τον Μόζαρτ ή Άλκινθή Διαμαρτίδον τον Χ. Β. Σαδούκαρ — τού Χρυσόν Δέρας την Έλληνικήν Καρδίαν ή Έλληνική Σημιαία πληροφορεί τον Αρχιγαλαρχον Θεμιστοκλέα ότι της κρίσει πολύ ή μουσική και ότι σπουδάσει πιάνο — ή Διογένης Αλέρτος ζητεί τόνομα τού Τόν-Τόν, ή δε Φιλελεθερος Έλλην τάρχηά του Λιουριωμένου Τυμφορητόν — ή Άθυστινός Πολεμιστής την Χρυσολαμπή Άστέρα — τού Ήσυχου Άεράκι ζητεί την επισκεψαιον εκείνων, μεθ' ών έχει άνοικτους λογαριασμούς, (έννοει βέβαια τού Μ. Μυστακά), δίδει προς τό παρόν εϊνε πρόσθετήν αυτήν παράκλησην πρέπει να κάμω εϊ μερούς θλιον των εν Θεσσαλία συνδρομητών μου. — ή Άετός τών Όρέων παραπονείται ότι δεν έλαβε τετραδίου από τήν Ήρώ μήπως δεν έλαβε τό ίδιον του; — ή Σελιγράφος Νδξ άσπάζεται την Φθινοπωριήν Βροχήν τού Άργείτικο Πράσσο τον Βαστραδίν Ιστρίζαν (ό οποίος θα έλαβε τόνομα τού τετραδίου του) — ή Κερανοβόλος Ζεδός τον Ήρωα Γιαριβάδην (άσπασαιος καλυστερήσας) και την Έλληνικήν Σημιαία ή Μινώταρος την Μέδουσαν και την Δεσποινίδα Αΐό ή Οιδίπιον Γεραννος τον Όλμπιον Δία ή Χρυσωμένη Άνατολή τον Χαλασιόν Κόσμον — τού Πανδαμύδιον ζητεί τάρχηά τού Αρχιζανίου και της Εβτυχοΐς

Θηητήρ και ή Άγχιζώνη άσπάζεται τον Καρχαρίαρ τού Φαλήρου.
 Από ένα γλυκό φίλανε στέλλει ή Διάπλασις προς τους φίλους της, Τρεχαγυρευόπουλον (Ίσομνή, τί να γίνει!) Σαχόν Πιττακόν (Ίστοια: εϊς την ερωτησίον του απαντώ ναί!) Μαγευμένη Άκρογιάδιον (καθός βλῆσαις, από αυτό τό φύλλον): Κουταλιανόν, Πασχαλιάν (έσπειλα) Βράχον τών Γλάρων (μα διαεί μου γράφει τόσον ολίγα;) Χρυσόν Δέρας, Νέαρ Έλλάδα (έγινε καλά;) Ήρημίτην (αμήν!) Καρχαρίαρ τού Φαλήρου (καλήν ε-

πάνοδον!) Σαζατάρ, Διογένην Αλέρτιον (άν ενθουμάμαι καλά, την έσπειλα!) Συντεροδην Όθρατος (εϊμαι συμφωνοτάτη) Γεώργιον Κουματάρον (τό φευδώνυμον του θέλει, τό έχει άλλος) Άρρωτάρ Παράλληλον (x' εγώ τό ίδιον εύχομαι) Εβρυδίκη Ι. Καλογερά (τόνα μάλαστα!) Άδρα τής Ενάτης (έλα εϊς τό ίδιον χαρή!) Τόν-Τόν-Τόν (άν εϊνε άνάγκη, να το αλλάξω) Μινώταρον (πολύ παραπονιάρην) Σαχόν Σολωμύδρα, Τρομάρα (έσπειλα) Κθαρωτόν Άπόλλωνα κτλ.
 Εϊς όσας επιστολάς έλαβα μετά την 26 Άπριλίου θάπαντήσω εϊστό προσεχώς.

TOMOI
„ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ“
 ΠΡΩΤΗ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (1879-1893)
TOMOI 16 (οι εζής: **4.5.6.7.9.11.15.16.17.18.19.20.21.22.23.24**)
 προς δραχ. 1 έκαστος διά τους εν Άθήναις, προς δραχ. 1.10 διά τας Έπαρχίας, και προς φράγκον χρυσού 1 διά τό Έξωτερικόν.
TOMOI 6 (οι εζής: **1.3.8.12.13.14**)
 προς φρ. 2.50 έκαστος.
TOMOS 1 (ό 10ος πλησίον να εξαντελήθη) φρ. 10.
 ΔΕΥΤΕΡΑ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (από τού 1894)
TOMOI 3: των ετών 1894, 1895 και 1896 άν έκαστος τιμάται: Άδετος φρ.7. — Χρυσόδετος; φρ. 10.
ΧΡΥΣΟΔΕΤΟΙ από δύο εύρίσκονται και οι τόμοι της Α' περιόδου της Διαπλάσεως. Εϊς της σημειωμένης δε άνωτέρω τιμής αυτών ως άδειτων, προστίθενται και φρ. 3 διά τό δεξιμόν έκάστης δυάδος τόμων.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΔΕΚΗΣΕΙΣ
 Δι' ύψεις στέλλονται μέχρι της 3' Ιουλίον ε.έ.
 Νέος διαγωνισμός των λύσεων.
 Κατά την άνωτέρω, εν σελ. 151, προήρηξεν άρχεται από σήμερα ή 52ος Διαγωνισμός των λύσεων εϊς τον όποιον εϊμπορσιν να λάβουν μέρος όσοι θέλουν εν τών συνδρομητών μου, ή άντ' αυτών εϊς ή μία εν των αδελφών των.
 218. Μεταγραμματισμός.
 Ποταμός εϊμαι Άσίος' άν εν γράμμα (ου άλλήτης έρπετον ευδός θα γίνει θα με δή και θα τρουάξω).
 219. Άναγραμματισμός.
 Κόκποιον όγιον θα ίδης άν ως εϊμαι με άφήςης x' ένα σπαρτήνον Ρωμαϊόν άν με αναγραμματίσης.
 220. Γωνία.
 Κ + + + + = Πηνγόν.
 + Ρ + + + = Μέρος του πλάου.
 + + Η + + = Φυτόν.
 + Ν + + + = Μέλος του ανθρώπου.
 Η + + = Θεός.
 221. Ήνα.
 + . . . + Άντικατάστησον τους σταυρούς διά γραμμάτιον, ώστε να αναγνωσθηται εν τή πρώτη καθέτω προς τά άριστερά γραμμή τόνομα όραυς, εν δε τή τελευταία προς τά δεξιά τόνομα πτηνός, και εν τή όριζοντίω μνηός. Άντικατάστησον έπειτα και

τας στιγμάς διά γραμμάτων ώστε όριζοντίως να αναγνωσθηται τά εζής:
 1, Καρκός. 2, Νήσος. 3, Ποτόν. 4, Χώρα της Άσίας.
 222-228. Μεταμορφώσεις.
 1, Το κλήμα διά 10 μεταμορφώσεων να γίνει όνος.
 2, Το χέλι δι' 11 μεταμορφώσεων να γίνει όγιος.
 224-228. Μαγειόν γράμμα.
 Τη ανταλλαγή ενός γραμματός έκάστης των κάτωθι λέξεων δι' ενός άλλου, πάντοτε τού αυτού, σχηματίσον άλλας τόσας λέξεις:
 αύρα, λαύρα, μέλι, ύμα, Λυκία.
 229. Αισπή άκροστιχός.
 Τάρχηά γράμματα των ζητουμένων λέξεων άποτελούσι τόνομα πτηνός, τα δε δευτέρα δένδρου.
 1, Μία των Άρπυιων. 2, Προφήτης. 3, Άγθος. 4, Πιτνόν. 5, Νύμφη.
 250. Έλλειπσομόφωνον.
 η-ιαί-ε-ε-ω-ε-ο-αι-ο-ε-ε-α-ε-ο-ο.
 122. Σύλλας (σι-λα-ς). — 123. Βή, Ίθξ.
 124. Μήλον. 125. Δ 126. Ρ
 ΓΑΡ ΘΩΣ
 ΔΑΝΙΑ ΣΑΜΟΣ
 ΡΙΣ ΜΙΑΤΟΣ
 Α
 127-131. 1, Ίωλάος. 2, Άδδθρα. 3, Φελιατρά. 4, Τρίπολις. 5, Προύσα. — 132. ΠΟΤΙΔΑΙΑ (1, Πολύμνια. 2, Τίγρις. 3, Δαίμων. 4, Αθήνα). — 133. ΚΥΒΕΑΗ (1, Ροδάκινον. 2, ΣοΊτα. 3, Κύβος. 4, Σαβήη. 5, Βέλος. 6, ΚαμΗλας). — 134. ΣΦΙΓ'Ε, ΤΡΟΙΔ. (1, ΣΤράβων. 2, Φρυγία. 3, Ιουλιανός. 4, Πίγωνα. 5, ΕΑΝός). — 135. Άραβία (άρα-βία). — 136. Σκύρος, Κύρος. — 137. Άπελής. — 138-139. 1, Μέρος, μέλας, έλος, όλος, όνος, τόκος, τόπος. 2, Τόπος, τόκος, όνος, όσος, άσος, άσος. — 140-145. Γνωμένης της ανταλλαγής διά της συλλαβής κλης σχηματίζονται αι λέξεις: Ήρακλής, Μεγακλής, Νεοκλής, Χαρχιλής. — 144. ΠΕΡΕΒΥΣ. (1, ΣαΠρω. 2, ΑίνΕιας. 3, ΣΥΡος. 4, Ίσός. 5, ΣΘΕνά. 6, ΠολΥθός. 7, ΊδΕων). — 145. ΓΑΔΥΚΟΝΟΜΗ. (1, ΓΑΔΥκος. 2, ΚΟραξ. 3, ΝΟτος. 4, ΜΗκος). — 146. Η λέξις όψη (όψ-ή= άψ' ή). — 147. Όποιος δεν θέλει να ζυμώση πέντε μέρες κοσκινίσει. — 148. Ή πενία νικαται υπό της προκοπής.

εν πνευματικόν άσχησων τή 8 καί 15 Μαρτίου 1897.
 ΟΥΔΕΜΙΑ παραγγελία προς άποστολήν παιδιών φύλλον της Διαπλάσεως) δε εκπέληται. άν δεν συνοδεύεται με τό αντίτιμον. Έκαστον φύλλον της Α' περιόδου (1879-1893) τιμάται λεπτά 25, τής δε Β' περιόδου (1894-1897) λεπτά 15.